

6. NIEDZIELA WIELKANOCY – 13 V 2007 (C)

Duch Święty posłany przez Ojca

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego potrzebuje swojego adwentu, czyli czasu oczekiwania i przygotowania, abyśmy byli gotowi na przyjęcie tego największego Bożego daru, kiedy przyjdzie w następnym tygodniu.

W mowie Jezusa Duch Święty jest ukazany jako stała więź łącząca z jednej strony Jezusa z Ojcem, z drugiej zaś Jezusa z uczniami: „Pocieszyciel, którego Ja wam pošę od Ojca [...]. On z mojego weźmie i wam objawi”

Duch Święty raz jest ukazywany w życiu wewnętrznym Trójcy jako pochodzący od Ojca i Syna i tworzący wspólnotę między Ojcem i Synem; to znowu w życiu wierzącego, w którym zamieszkał, staje się światłem, pocieszeniem i nauczycielem działającym w naszym wnętrzu; kiedy indziej zaś w życiu Kościoła, w którym będzie żywym świadectwem Jezusa, duchowym Przewodnikiem pomagającym odkryć całą prawdę oraz mocą potrzebną do stawienia oporu złemu światu i przekonaniu go o grzechu.

Duch Święty prowadzi Kościół przy podejmowaniu najważniejszych decyzji i pomaga mu zachować jedność! Trzy rzeczy są ze szczególnym naciskiem przypisywane Duchowi Świętemu w Nowym Testamencie: Duch Święty jest darem; Duch Święty jest więzią jedności; Duch Święty jest radością.

1. Duch Święty jest darem

Jezus powiedział do Samarytanki: „O, gdybyś znała dar Boży i wiedziała, kim jest Ten, kto ci mówi: Daj Mi się napić – prosiłabyś Go wówczas, a dałby ci wody żywej” Tym Bożym darem jest właśnie Duch Święty. Nieco dalej w tej samej Ewangelii św. Jana znajdujemy słowa: „Jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do Mnie i pije [...]. Powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego” Darem jest woda żywa, a wodą żywą jest Duch. Apostoł Paweł mówi, że Jezus, wstąpiwszy do nieba rozdał ludziom dary. Chrystus po wniebowstąpieniu dał ludziom Ducha Świętego, którego wylał na uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy. On jest wielkim, niepowtarzalnym, ogromnym Darem, który po zstąpieniu na Kościół rozdzielił się na wiele różnych darów i charyzmatów. Światło zależnie od tego, na co padnie, wzbudza różne barwy. Podobnie jeden Dar dzieli się na wiele darów, aby znów stać się jednym dzięki jedności Kościoła, który jest adresatem wszystkich darów. Przykładem może być Eucharystia. Chleb będący Ciałem Chrystusa jest łamany, aby mógł być rozdany, ale potem znowu się jednoczy, aby stworzyć jeden, większy chleb, jakim jest Kościół.

2. Duch Święty jest więzią jedności

Duch Święty jest określanym jako więź jedności. Jest więzią jedności między Ojcem i Synem. Jest duchem Obu: Duchem Ojca i Syna, jak świadczy o tym Pismo Święte, nazywające Ducha Świętego to Duchem Ojca lub Boga, to Duchem Jego Syna, Jezusa Chrystusa. Duch Święty jest więzią jedności między Ojcem i Synem, źródłem jedności każdej społeczności i wspólnoty. Jest On także więzią jedności między nami a Bogiem.

Osobista łączność z Bogiem i jedność eklezjalna między nami wypływają z tego samego źródła, którym jest Duch; wypływają z trynitarniej jedności. Zwrot: „W jedności Ducha Świętego”, który słyszymy w liturgii, wyraża w formie modlitwy tę jedność i oznacza: w jedności, którą jest sam Duch Święty.

3. Duch Święty jest radością

Świadczy o tym niezawodnie Pismo św.: „Uczniów napępniało wesele i Duch Święty; Królestwo Boże to radość w Duchu Świętym; Owocem zaś Ducha jest: miłość, radość, pokój” Pociecha, która jest formą radości, jest tak istotną cechą Ducha Świętego, że Jezus czyni z niej Jego imię własne: Pocieszyciel. Także ten atrybut Ducha ma swoje źródło w życiu wewnętrznym Trójcy. Wzajemną miłością, upodobaniem, szczęściem w Trójcy jest Duch Święty. Jest On słodyczą rodzącego i zrodzonego i napępnia swoją hojnością i swoim ogromnym bogactwem wszystkie stworzenia według ich zdolności. Duch Święty – mówiąc za św. Ambrożym – jest Bożym strumieniem zstępującym z wysoka od Trójcy, który rozwesela miasto Boże, czyli Kościół.

4. Duch Święty jest miłością

Wszystkie cechy charakterystyczne Ducha Świętego – dar, więź jedności, radość – ukazane przez Pismo św., dążą do miłości! Dar jest znakiem miłości; Paweł nazywa miłość darem najwyższym, bez którego inne dary, choćby najwznioślejsze, jak mówienie językami aniołów, na nic się nie przydadzą; Duch Święty jest nazywany Darem właśnie z powodu miłości. Także jedność jest efektem miłości i nie byłaby możliwa bez niej; umożliwia ona dzielenie się miłością i jej obieg między ludźmi obdarzonymi inteligencją i wolnością. Skąd pochodzi radość, jeśli nie z miłości i bycia miłowanymi? Miłość pociąga nas ku miejscu naszego odpoczynku, czyli zaspokojenia i radości.

Wszystko w Bogu jest miłością; lecz Duch Święty jest miłością w sposób właściwy sobie, osobisty, nie tylko naturalny. O Nim mówi się dokładnie to samo, co mówi się o miłości, to znaczy że miłość pochodzi od Boga, pochodzi, nie zaś jest zrodzona.

Czym jest miłość Boża, która na chrzcie świętym została rozlana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany? Duchem Świętym. On nie rozlewa w nas czegoś obcego, lecz samego siebie; nie jest to więc rzecz, lecz Osoba: „On u was przebywa i w was będzie” Nie chodzi tu, przynajmniej w pierwszym rzędzie, o naszą miłość do Boga, ale o miłość Boga do nas; nie o miłowanie, lecz raczej o bycie miłowanym.

5. Konkluzja

Duch Święty jest „miejszem” miłości Boga i miłości bliźniego; dwa największe przykazania są w Nim złączone, tym samym są nowym prawem, prawem ducho-

wym i wewnętrznym. Żydzi w dniu Pięćdziesiątnicy obchodzili święto nadania Prawa; my w tym samym dniu świętujemy przyjście Ducha Świętego! W Starym Testamencie Prawo wypisane na kamiennych tablicach ukazuje jedynie grzech; w Nowym Testamencie Prawo wypisane w sercach pozwala nie tylko dostrzegać dobro, ale również je czynić.

Zastanówmy się, kim jest dla nas Duch Święty? Jest sercem nowym, sercem cielesnym danym ludziom odkupionym przez Chrystusa, aby byli zdolni otworzyć się na Bożą miłość, potrafili miłować Boga i kochać braci. Jest rzeczywiście dla nas największym darem, darem zawierającym w sobie wszelką radość i jedność.

ks. Andrzej Małachowski